

Rukous on kristityn hengitystä

Rukous on sydämen avoimuutta Jumalalle, kristityn hengitystä. Viime sunnuntain evankeliumissa Matt. 6: 5-13 Jeesus opettaa ”Jumala kyllä tietää mitä te tarvitsette jo ennen kuin olette häneltä pyytäneekään” (j.8). Onko siis rukous turhaa? Ei, sillä rukouksen tarkoitus ei ole saada asioita vaan puhua asioistamme Jumalalle, olla yhteydessä Jumalaan, ja kuunnella Jumalaa, hengittää sisäämme Pyhää henkeä, elää rukouksen Hengessä. Ja kun heikko rukouksemme hyytyy, antaa Pyhän Hengen jatkaa sanattomin huokauksin.

Rukous ei ole vastausautomaatti, vaan kristityn elämäntapa, kristityn hengitystä. Jumala tietää surumme ja huolestamme ja kaikki on hänen kädessään. Hän vie koettelemuksiin, kärsimykseen, häpeään, yksinäisyyteen, mutta kaikessa elämämme on aina hänen johdatuksessaan. Kyseessä on aina Jumalan koettelemus, Jumalan kärsimys, Jumalan häpeä, Jumalan yksinäisyys. Eikä Jumalan tarkoitus ole milloinkaan meidän tuhoutumisemme, vaan tarkoitus on hyvä. Me emme ymmärrä Jumalan teitä, mutta meillä on silti oikeus omaan rajalliseen näkökulmaamme ja siihen kuuluviin tunteisiimme. Me saamme syyttää, purnata ja painia Jumalamme kanssa, hän ei mene siitä rikki, ja sekin on rukousta. Usein se, mitä pyydämme, koituisi lopulta tuhoksemme. Siksi Jumala vastaa toisin kuin pyydämme.

Usein rukoillessa on hyvä luopua omien sanojen painosta, tukeutua hiljaiseen rukoukseen ja Jeesuksen sanoihin, jotka liittävät yhteisen rukouksen maailmanlaajuiseen virtaan: *Isä meidän...*

Siunatkoon meitä kaikkivaltias ja armollinen Jumala, Isä ja Poika ja Pyhä Henki. Aamen.

Eeva-Kaisa Laakko, kappalainen

Viime sunnuntain 17.5. jumalanpalvelus on kuunneltavissa tallenteena osoitteessa ylivieskankirkko.fi

